

CHƯƠNG : 7

SỰ KHÁC BIỆT giữa mối tình của Martin và Madeline với mối tình của chàng và Leora Tozer chẳng khác gì sự khác biệt giữa một cuộc đấu gươm quyết liệt với một cuộc giao hữu êm đềm thanh lãng. Ngay từ buổi đầu, Leora với Martin, người nọ đã tin ở lòng trung thành và tình yêu của người kia và trong cuộc đời của chàng có một vài việc đã được giải quyết một cách vĩnh viễn. Tuy nhiên lòng chàng đắm say nàng không phải là không tiến triển. Luôn luôn chàng khám phá thêm được vài điều về quan niệm về đời sống mà nàng ấp ủ trong đầu óc bé nhỏ và bí mật của nàng, trong những lúc nàng ngồi hút thuốc, thở khói ra thành những vòng tròn và lặng lẽ mỉm cười. Chàng khao khát cô gái Leora, nàng kêu gọi chàng và đáp lại lòng ham muốn của chàng một cách nồng nhiệt, vui vẻ và thẳng thắn ; nhưng với một Leora khác, không có biệt tính nam nữ, chàng có thể nói chuyện một cách thành thực hơn là nói chuyện với bác-sĩ Gottlieb hay với chính lòng băn khoăn bối rối của chàng,

trong những lúc nàng gật-gật cái đầu trông như đầu con trai, hay những lúc nàng thốt ra một câu ngẫu-nhiên khích-lệ chàng tâm sự với nàng về những điều chàng hoài-bảo hoặc khinh khi.

II

Liên Nghi Hội Digamma Pi tổ-chức một dạ hội khiêu vũ. Có tin là bọn sinh-viên y-khoa lo-lắng xì-xào bàn tán rất nhiều về vấn - đề Viện Đại-Học Winnemac gần đây đã trở nên quốc-tế hóa và người ta đương chờ xem họ mang những "biểu hiệu của sự tôn nghiêm", nghĩa là "mặc lễ phục" ra sao. Vào cái dịp hiểm hoi khổ sở cần phải mặc lễ phục này, Martin vẫn thuê ở tiệm Đại-Học Trang-Phục, nhưng bây giờ thì chàng cần sắm riêng một bộ, vì chàng còn phải giới-thiệu với thiên hạ Leora, bông hoa tươi đẹp của chàng, sự kiêu hãnh của chàng. Như một đôi vợ chồng già bé nhỏ, say mê nhau, rụt rè đi thám hiểm những đường phố mới, những đường phố không có vẻ gì là ân-cần đón khách lạ của thị-xã mà con cháu họ đã di cư đến ở đấy, Martin và Leora len-lén đi trong những gian hàng bèo bọt đầy những hàng lông lầy của Benson, Hanley, Koch's,

nhà hàng sang nhất ở Zenith. Nàng bỡ ngỡ trước những quày tủ đóng bằng gỗ đào-hoa-tâm bóng-lộn, những tấm kiếng lớn sáng loáng, những chiếc mũ cao lòng, khăn quàng cổ lông lầy và những chiếc quần đi ngựa màu kem. Khi chàng mặc thử xong một bộ lễ-phục, ở trong phòng bước ra cho nàng ngắm, chàng vẫn còn đeo chiếc "cà-vạt" nâu dài và mặc chiếc sơ-mi cổ mềm hơi cổ vể nhà quê bên trong chiếc áo gi-lê hở nhiều ngực, và khi người bán hàng chạy đi lấy cổ áo cứng, nàng than-van :

- Chết cha, anh đóng-bộ vào sơ với em dâm sang trọng quá. Em không thể nào ăn mặc chải-chuốt thế mà anh thì trông lịch-sự hợp thời-trang thế này thì đi với anh, em lụi mất.

Chàng muốn ôm lấy nàng hôn một cái.

Người bán hàng trở lại, nói lúng-túng :
"Thưa Bà, tui chắc Bà sẽ thấy ông nhà đeo cái cổ bẻ cánh chim này đẹp lắm".

Rồi, trong lúc người bán hàng quay đi lấy "nơ", chàng hôn nàng. Nàng thờ dài nói :
"Ồ, Sandy, anh là hạng người sau này có nhiều triển vọng. Chưa bao giờ em nghĩ em sẽ được chung sống với một người chồng mặc lễ phục và sơ-mi cổ cứng "cao vút từng mây" thế kia. Ồ, thôi được, em đành theo anh vậy !"

III

Phòng võ-khí của Viện được trang - hoàng rực-rỡ để tổ chức dạ vũ của Hội Digamma Pi. Tường gạch phủ lụa là, điểm hoa cúc giấy, sọ người bằng thạch cao và dao giải phẫu bằng gỗ dài hai ba thước.

Trong sáu năm ở Mohalis, Martin đi dự không tới hai chục buổi khiêu vũ, mặc dầu cái thú chính của những đại học hỗn-hợp là nam nữ sinh viên được công khai ôm nhau vui đùa nhã nhặn. Chàng tới Phòng Võ-khí với Leora, nàng rụt rè nhưng trang nhã trong chiếc áo "kép-dờ-xin" xanh cát chẳng ai hiểu là kiểu gì ; chàng chẳng quan-tâm mình có được nhảy một bài theo điệu two step hay không, nhưng chàng mong đến sớm cả ruột có đông bọn con trai tới bu quanh Leora, hỏi han nàng, ngắm nghía nàng và tán dương nàng, nhưng tính kiêu hãnh, chàng không thể dẫn nàng đi giới thiệu với mọi người, có vẻ như đi van lơn các bạn trai khiêu vũ với nàng. Thế là hai người đứng ú-rũ một mình ở một góc hành lang trước cái sàn nhà rộng thênh thang, trong khi từng cặp, từng cặp nam nữ ôm nhau khiêu vũ cuồn cuộn như sóng nước, trông thật là vui là đẹp, thấy mà thèm. Cả Leora và chàng đều đã quả quyết rằng trong một dạ hội sinh-viên, mặc bộ lễ-phục đen với gi-lê đen là điều rất

thích hợp, theo đúng sách của Benson, Hanley, và Koch về phép ăn mặc của người lịch - sự, nhưng khi thấy mọi người mặc gi-lê trắng hoa mỹ thì chàng dâm nguơng và nghi ngờ lối ăn mặc của mình chả biết có thanh lịch không, nhất là khi thấy nhà giải phẫu tập sự khét tiếng là gã Angus Duer đi qua, vênh vang như loại chó săn, vượt đôi găng tay trắng (trắng tinh, trắng nhất trần đời), Martin càng thấy mình quê kệch.

Rồi, tựa hồ như muốn thách đố hết thảy những thằng như Angus Duer, chàng bảo nàng: "Em lại đây nhảy một bài".

Thâm tâm chàng chỉ muốn chuồn về.

Chàng nhảy không thấy hứng thú, mặc dầu nàng đi nhẹ nhàng, và chàng cũng không dờ dẫm. Đến ôm nàng ở trong tay, chàng cũng không thấy khoái, hình như không tin là đương ôm nàng nữa. Lúc nhảy, chàng thấy Angus Duer đương sán lại một đám thiếu-nữ xinh tươi và các bà sang trọng vây quanh bác sĩ Silva Khoa-trưởng trường Y-khoa. Angus Duer có vẻ tự nhiên như ở nhà, kéo một thiếu-nữ đẹp nhất ra valse nhẹ nhàng lả-luớt. Martin cố tình coi thường gã như một "thằng khùng", nhưng sau chợt nhớ ra rằng bữa hôm trước Angus vừa được bầu làm danh dự hội viên Hội Sigma Xi.

Leora và chàng lại len-lén đi về chỗ cũ

[REDACTED]

đúng, chỗ ấy chẳng khác gì cái hang, cái hố trú ẩn duy nhất của họ. Bề ngoài chàng làm ra vẻ tự nhiên để cho xứng với bộ lễ phục mới của mình, nhưng thâm tâm chàng rửa thắm mấy thằng đi ngang qua chỗ chàng cười nói với các cô khác mà không để ý gì tới Leora của chàng.

Chàng ân cần nói :

- Chưa có nhiều người, chỉ một lát nữa họ tới đây, lúc bảy giờ thì em tha hồ nhẩy.

- Ồ, em đâu có để ý đến chuyện đó.

Chàng nghĩ thầm : "Trời ơi ! Sao mãi chẳng có đứa nào đến hỏi han gì con bé !"

Chàng tự giận mình là không quen biết nhiều tay biết khiêu vũ ở Trường Y - Khoa. Chàng cầu cho có mặt Clif Clawson... bất kỳ cuộc hội-họp nào Clif cũng khoái tham-dự, nhưng khổ nỗi kỳ này chàng không xoay được quần áo. Chợt như bắt gặp được người bạn thân nhất đời, chàng mừng thấy Irving Waters, anh chàng xoàng-xĩnh có tiếng, đương phát-phơ đi tới, nhưng khi đi qua mặt bọn này, chàng chỉ gật đầu chào xuống một cái. Đã ba lần, Martin tưởng có hy-vọng, nhưng rốt cuộc thất-vọng cả ba, đến bây giờ thì chàng hết cả kiêu-hãnh. Làm sao cho Leora vui sướng...

Chàng nghĩ bụng : "Cho dẫu nàng có gặp phải thằng báng-nhắng nhất Trường và lờ mình đi suốt buổi, mình cũng cóc cần, miễn làm sao cho nàng vui ! Hay mình tán khéo một câu... Ồ, không. Muốn gì thì gì muốn chứ truyện đó là mình không có chịu rồi ; hạ mình van xin cái thằng hám lợi bản-thứu ấy dẫu có được..."

Anh chàng Pfaff Mập bỗng từ đâu ÿ-ách bước tới. Martin thân-mật chào : "Kìa ! Chú Mập ! Đêm nay đi có một mình thôi à ? Giới thiệu bạn tôi, cô Leora".

Pfaff Mập trở đôi mắt ốc nhồi ra nhìn có vẻ khen-ngợi đôi má và làn tóc vàng óng của nàng. Chàng thở dài : "Hân-hạnh... khiêu vũ bắt đầu... cô cho phép ?" Chàng nói nịnh rất khéo, khiến Martin muốn ôm lấy hôn thưởng cho một cái.

Suốt bản nhạc, Martin không một phút nào thấy mình lẻ-loi. Chàng đứng tựa vào một chiếc cột coi họ nhảy, và tự nhận thấy mình hết sức quảng-đại, không ích-kỷ một chút nào... Còn biết bao nhiêu cô ngồi gần chàng, thiếu kếp, chỉ đợi có người mời là nhảy, chàng cũng chẳng thiết.

Chàng thấy anh chàng Mập giới - thiệu Leora với hai chàng bảnh trai của Hội Digamma Pi, một trong hai chàng mời nàng nhảy bài sau. Tiếp đó, nàng được người ta mời nhảy

[REDACTED]

nhiều đến nỗi nàng không thể nhận lời được nữa. Lòng hân-hoan của Martin nguội dần. Chàng thấy hình như nàng ôm sát kếp cùng nhảy với nàng quá, nàng hăm-hở theo các bước chân họ. Sau bài thứ năm, chàng đã thấy bực mình. "Thực thế ! Cô ả vui thú lắm ! Không có thời giờ để nhận thấy mình đứng chôn chân ở đây một mình... thực thế... và giữ hầu cô ấy cái khăn quàng ! Sung sướng cho cô ả ! Chú lại gì ! Sự thực mình cũng ham nhảy chứ có không đâu... Trông cái điệu cô ả cười toe-toét với cái thằng khùng Brindle Morgan, cái thằng... cái thằng... cái thằng mất dạy hơn ai hết... Ồ, cô với tôi thế nào cũng phải nói với nhau cho ra lẽ. Và mấy cái thằng chó chết kia muốn phỗng cô ả của mình đi... của vu - vật mình quý nhất đời ! Chỉ vì một lẽ chúng nó nhót khá hơn mình, và giỏi đấu hót bậy-bạ... Cả cái ban nhạc trời đánh kia nữa chơi cái bài đã-man khốn-nạn ấy... Và cô ả cũng khoái những lời phỉnh-phờ thô-bỉ của chúng nó và... Cô với tôi thế nào cũng phải nói với nhau cho ra lẽ mới được !"

Khi nàng trở về chỗ chàng, có ba y-sinh nhún nhảy theo sau, chàng cần nhìn với nàng: "Ồ, tôi thì cần gì !"

"Anh có thích nhảy bài này không ? Có nhiên là anh thích chứ nhỉ !"

Nàng hoàn toàn chú trọng tới chàng, nàng

người ngoài phê-phán. Trong lúc chàng nóng lòng chờ đợi và lườm-nguýt nàng, nàng nhỏ nhẹ nói với chàng về truyện cái sàn nhảy, kích thước ngang dọc của gian phòng, và máy kép tài hoa sơn tré nhảy với nàng. Nghe tiếng nhạc vừa nổi lên, chàng giơ tay ra mời nàng, thì nàng nói : "Không. Em muốn nói chuyện với anh". Nàng giắt chàng ra một góc và "xi và":

- Sandy, đây là lần chót em chịu đựng sự ghen-tương của anh. Ồ, em biết mà ! Anh nghe đây ! Nếu chúng mình định gắn-bó với nhau... mà hiện đương gắn-bó rồi đó !... thì em có quyền muốn nhảy với bao nhiêu người thì nhảy, muốn rón với người ta thế nào thì rón, tùy thích ở em. Đi ăn uống hay làm gì khác, chắc em sẽ chiều theo ý anh. Em không nói gì cả. Nhưng em thích nhảy, và trong lúc nhảy, trong những cuộc khiêu vũ, em thích làm gì là em làm, đúng theo ý em, và nếu anh có chút ý-thức, anh hẳn phải biết là em cóc có để ý đến ai khác, mà chỉ yêu có mình anh thôi. Em là của anh ! Hoàn-toàn thuộc về anh ! Dù anh có làm những truyện điên rồ bậy bạ gì đi nữa... mà chắc chắn là anh sẽ làm nhiều lắm, em cũng vẫn là của anh. Vậy từ nay trở đi, nếu anh có thấy máu ghen nổi lên, thì anh hãy dẹp ngay nó đi. Anh không tự thấy xấu hổ à !

- Anh đâu có ghen... à, mà có. Ồ... anh

[REDACTED]

chả biết làm thế nào ! Anh yêu em quá. Nếu không ghen thì chắc anh là một người yêu tốt lắm, mà bây giờ anh chẳng tốt là gì !

- Thôi được. Anh muốn ghen cũng được, có điều anh phải giấu kín đi, đừng có để lộ ra ngoài là được rồi. Thôi, bây giờ mình nhảy cho hết bài này đi.

Chàng đã thành nô-lệ nàng.

IV

Ở Đại-Học Winnemac, người ta cho khiêu vũ quá nửa đêm là thiếu đạo-đức, và đến giờ ấy khách kéo nhau vào tiệm Imperial Cafeteria chật-ních. Tiệm thường đóng cửa vào lúc tám giờ, nhưng đêm nay mở tới một giờ, và gây ra một bầu không-khí dâm-ô vui-nhộn. Pfaff Mập nhảy một điệu giạt gân ; một sinh-viên khác làm trò hề, vắt một chiếc khăn ăn ở cánh tay, giả làm anh hầu bàn, và một cô thì hút thuốc lá... nhưng chẳng ai hoan-nghênh cô ấy cả.

Clif Clawson đứng cửa chờ đón Martin và Leora. Chàng vẫn mặc bộ áo sẫm hàng ngày, với chiếc sơ-mi nỉ xanh.

[REDACTED]

Clif vẫn tự cho mình có thẩm quyền xét đoán tất cả bạn hữu của Martin. Từ trước chàng chưa gặp Leora lần nào. Martin đã tâm sự với Clif về chuyện chàng hứa hôn với hai cô một lúc; chàng giải-thích rằng Leora là cô gái đẹp nhất trần đời; nhưng vì trước chàng đã đem hết các hình-dung-từ tốt đẹp ra tán dương Madeline, nên bây giờ Clif hết cả kiên nhẫn nghe chàng tán-dương Leora và trong lòng nuôi sẵn ác-cảm đối với nàng mà chàng có ấn-tượng là một cô gái cũng thích lên mặt đạo-đức như Madeline mà thôi.

Clif nhìn nàng với con mắt ác-cảm và trịch-thượng, rồi khẽ thì thầm sau lưng Martin, "Cô bé trông kháu đấy, tao có lời khen... có gì đáng chê đâu?"

Khi họ đi lấy bánh xăng-đuych, cà-phê, và bánh ngọt ở quầy về ngồi chung bàn với Clif, thì Clif lại nói móc: "Chà, thực là quý hóa được hai vị bạn lễ phục sang-trọng như thế mà dám hạ-có đến ngồi với kẻ hèn này, giữa đồng người ngom quý-phái, hào-huê phong nhã, thượng-nưu xã-hội. Trời! Nghĩ mà hận mình đã bỏ lỡ mất dịp hưởng những thú vui hào hạng của một dạ hội với Anxious Duer và các vị đại sinh-viên đồng hội, và đã ở nhà đánh xì-phế bàn-tiền... để cho Cha Hinkley, Cha ấy nằng mặt sáu tờ rưỡi ngon ơ di của cái bọn lười như quý này. Dạ, thế thưa mí chị Leory, em chắc chị với anh Martykins đây bây

[REDACTED]

giờ đã suy luận kỹ với nhau tất cả mọi vấn-
đề tao-nhã của trò mã-cầu và Monte Carlo, vân
vân và vân vân".

Leora có tài chịu đựng bất cứ người
tính-tình thế nào. Trong lúc Clif liếc mắt
chờ đợi xem phản-ứng của Leora thế nào, thì
nàng mở miếng bánh mì kẹp gà ra xem ở bên
trong và chỉ "ừ-hử", một tiếng ra vẻ đồng ý.

"Khá quá ! Tôi cứ tưởng thế nào cô cũng
đập cho một câu : 'Nếu anh là một kẻ lỗ mãng,
tôi không hiểu sao anh lại khoác - lác đem
khoe cái tính ấy ra' câu mà Martin thường xỉ
và tôi !"

Và Clif tỏ ra là một người bạn vui-vẻ
và ít nói khác thường... Nguyên chàng làm
phu nông-trại, đại-lý bán sách, thợ máy, có
rất ít tiền, ấy thế mà lại cứ hay "le", nên
thường lấy cái nghèo làm tự-kiêu, cái xỉ-và
người làm tự-dại, để che đậy cái nhược - điểm
của mình. Bây giờ thấy Leora hình như trông
thấu cái tính khoác-lác của mình, chàng đâm
mến nàng ngay, cũng như Martin buổi đầu gặp
nàng đã yêu ngay, và họ vui vẻ đấu hót với
nhau. Martin khoái trí, tự nhiên thấy nổi
lòng nhân với hết thầy mọi người, kể cả Angus
Duer lúc đó đương ngồi ở cuối phòng với khoa
trưởng Silva và một bọn các bà các cô xinh
nhu mộng. Chẳng suy nghĩ gì cả, chàng đứng
phát ngay dậy, bước nhanh tới cuối phòng, vừa

giơ tay, vừa lớn tiếng nói :

- Angus, mừng bồ được bầu vào Sigma Xi
nhá. Khá lắm.

Angus ngẩng lên nhìn bàn tay của Martin
coi như nó là một dụng-cụ hần đã có lần thấy
qua nhưng không nhớ rõ nó dùng để làm gì. Hần
ngập-ngùng nắm lấy nó và lắc-lắc. Chàng không
quay mặt lờ đi, nhưng tẻ hơn là mắt dẹt.....
có vẻ nhụ nể-nang lắm mới bắt tay Martin.

Martin giận run người lên, lạnh lùng
nói :

- Ê, may mắn nhớ.

Angus đáp :

- Bồ tử-tế quá. Cảm ơn.

Martin quay về kể cho Leora và Clif
nghe câu chuyện như một đại bi-kịch. Họ đều
đồng ý rằng Angus Duer đáng đem ra xử bắn.
Vừa lúc đó thì Duer đi qua, theo đuôi bọn
Khoa-trưởng Silva, và hất cằm chào Martin,
tưởng mình cao-quý và thành-thực lắm. Martin
trùng mắt lên nhìn hần.

Lúc ra về, Clif cầm tay Leora ân cần
nói : "Tôi quý Martin hết sức đấy, bồ ạ, và
đã một lần tôi lo cho cậu ấy kết với... với
những đám nó có thể biến cậu ấy ra thành một
người gặp bất kỳ ai cũng giơ tay ra bắt một

[REDACTED]

cách dễ dàng. Chính tôi cũng đã hỏng như vậy. Về y-học tôi hiểu biết không bằng bác sĩ Robert Shaw nhưng cái cậu này, cậu ấy có chút lương tâm, và tôi rất mừng thấy cậu ấy bắt bô với một cô thực là bằng vai phải lứa với nhau và... Ồ, chị xem tôi ăn nói thực là vụng về, thô lỗ ! Nhưng thực tình, tôi chỉ muốn nói tôi mong rằng chị nghe chú Clif nói chú ấy không ngờ lại mền chị như vậy, mà chị không giận !"

Đưa Leora về Zenith xong, Martin quay về nhà thì đã gần bốn giờ sáng, chàng chui ngay vào giường nằm, nhưng không thể nào ngủ được. Cái vẻ khinh người của Angus Duer làm cho chàng tức lắm, y như chửi vào mặt chàng, và như vậy khác gì chửi cả vào mặt Leora, nhưng nỗi tức bực một cách con nít ấy của chàng lại biến ra thành nỗi lo lắng buồn phiền. Duer, tuy có tính tham tiền và nông nổi, nhưng phải chăng nó có một cái gì mà chàng không có ? Và Clif, với cái tình đú-đon như chó con, cái giọng nói trào-phúng kiểu thợ cày, và cái tính hay đa nghi, cho những cử-chỉ lịch-sự, những câu nói xã-giao là màu-mè, thì lại có một nếp sống quá dễ dàng coi trời bằng vung như vậy ? Phải chăng Duer biết cách kiểm-soát và điều-khiển cái trí-óc hẹp-hòi thô-thiến của nó ? Có kỹ-thuật xã-giao như có kỹ-thuật thí-nghiệm khoa học không nhỉ ?... Cái kỹ-thuật nhanh-nhẹn

[REDACTED]

khéo-léo của giáo-sư Gottlieb khác hẳn với bàn tay mập vụng-về cứng nhắc của mục-sư Ira Hinkley... Hay tất cả những điều khảo-sát này toàn là giả dối, chỉ đưa ra để rồi mà chịu thua và chấp-nhận cái quan-niệm quá lố của Duer ?

Chàng mệt hết sức, đến nỗi mắt nhắm lại mà còn thấy đổ hào quang. Trong đầu óc quay cuồng của chàng vang lên tất cả những lời chàng đã nói hay đã nghe nói hồi đêm, cho đến khi khắp thân mình vật-vã của chàng nổi cơn hâm-hấp sốt.

V

Hôm sau, đương đi trong sân trường Đại Học, bất ngờ chàng đụng đầu ngay với Angus và tự nhiên cảm thấy như người tội lỗi và bối rối như người gặp con nợ của mình và biết chắc không bao giờ nó trả mình cả. Chàng bật ra tiếng "Hê-lô" như cái máy, nhưng rồi chàng hăm ngay miệng lại, cau mày một cái và đi luôn.

Nhưng Angus gọi chàng lại, giọng hẳn hết sức bình thản :

- Kia, Mart. Nhớ đêm qua nói chuyện với

mình không ? Lúc mình về thấy cậu có vẻ cáu giận, mình ngạc nhiên quá, không hiểu có phải cậu cho mình là vô lễ không ? Nếu đúng như vậy thì xin lỗi cậu nhé. Sự thực, đêm qua mình nhức đầu quá. À này, mình có bốn vé đi coi "As It Listeth" ở Zenith, chiều thứ sáu tới - đúng nguyên bản và đào kép như ở Nữ Ước ! Đi coi nhé ? Mình để ý thấy hôm qua cậu đi khiêu vũ với một đào xinh ghê. Nếu nàng thích đi với tui mình, và kéo thêm một cô bạn nào nữa ?

- Chu choa... Trời ơi !... để mình điện thoại cho nàng... cảm ơn cậu có lòng tốt mời bọn này...

Cho mãi tới chiều, lúc mặt trời lặn u buồn, và Leora đã nhận lời và hứa sẽ dẫn theo một nữ-điều-dưỡng tập-sự nữa tên là Nelly Byers cùng đi, lúc bảy giờ Martin mới bắt đầu nghĩ-ngợi vớ-vẩn :

"Lạ, không hiểu đêm qua nó có nhức đầu thực không ?

"Lạ, không biết mấy cái vé của ai cho nó ?

"Sao nó không mời con gái Ba Silva cùng đi với bọn này ? Hay nó tưởng Leora là một con bò lạc mình bắt được ở đâu ?

"Hắn thế, thực sự có bao giờ nó gây sự với ai đâu... nó muốn giữ tình thân với bọn này, để về sau, nếu bọn này làm y - sĩ nội thương ở nhà quê nhà mùa và nó thì làm Tay

Tổ Duy Nhất, Đại Tài, bọn này sẽ gọi các binh nhân cần giải phẫu tới cho nó, chú gì !

"Tại sao mình lại tự hạ mình trước mặt nó quá dễ dãi như vậy ?

"Mình cóc cần ! Miễn là Leora vui thích... Còn riêng mình, đi chơi như vậy mình chẳng cần một ly ông cu... Cố nhiên, dẫu sao thì ngắm gái đẹp ăn mặc sang, và cũng được diện oách như ai, thì mấy ai mà chẳng ham... Ồ ! Trời ơi ! Mình chẳng hiểu sao cả!"

VI

Ở Zenith, một thị xã ở gần giữa miền Tây, việc trình-diễn một vở tuồng có "đào kép chính cống từ Nữu-Uớc" tới là một truyện đặc-biệt. Còn diễn vở gì thì không quan-trọng cho lắm. Rạp Dodsworth có đông giới thượng lưu ở Khu hoàng-thành đến coi, nên trông tấp nập huy-hoàng hẳn lên. Leora Tozer và Nelly Byers ngắm-nghía và tấm-tắc khen bọn trí thức... nào là tiến-sĩ, thạc-sĩ tốt - nghiệp Đại-Học Yale, Havard, Princeton, nào là luật-sư, nào là chủ ngân-hàng, nào là kỹ-nghệ gia sản-xuất xe hơi, nào là người thừa-kế những di-sản vĩ-dại, nào là những tay quán - quân golf, những tay đi lại quen thuộc Nữu-Uớc...

[REDACTED]

cùng đi với những bà những cô ăn mặc lộng-
lẫy, chiếm những hàng ghế đầu. Cô Byers chỉ
cho Leora thấy gia-đình Dodsworth, thường
được người ta nói đến trong mục Thời-Sự Tỉnh
Nhà.

Leora và Byers trầm-trồ khen vai nam
chính trong tuồng khi vai này từ chối chức
thống-đốc; Martin thì bực mình vì vai nữ
chính đẹp hơn Leora; còn Angus Duer làm ra
vẻ biết hết các vở tuồng, tuy cả đời chàng
từ trước đến giờ chưa xem quá sáu vở, và chịu
nhận rằng lối bài trí của mấy cảnh dinh trại
dưới ánh Hoàng-Hôn và ánh Bình-Minh thật là
đẹp.

Martin hôm đó động lòng hiếu khách. Chàng
mời mọi người đi ăn cơm chiều.

Cô Byers từ chối nói mười một giờ mười
lăm đã phải có mặt ở bệnh viện, nhưng Leora
uể-oải nói : "Ồ, tôi chả cần. Tôi sẽ chuồn
qua cửa sổ vào. Miễn sáng sớm mình đã có mặt
rồi là Mục Cáo Già chẳng thể bảo mình về trễ
được". Cô Byers lắc đầu không chịu liêu-lĩnh
nói dối như vậy, và chạy tuốt ngay lên xe
điện, còn Leora, Duer và Martin thì đi thẳng
đến quán cà-phê Epstein's uống bia, bánh mì
kẹp phó-mát, gia vị thêm bằng những câu thơ
văn về nhậu-nhẹt và những hộp giấy hoa-mỹ.

Angus Duer ngồi ngắm-nghĩa Leora hết đưa

mắt nhìn nàng lại đưa mắt nhìn Martin xem họ âu-yếm nhìn nhau. Hấn không thể tin rằng một thanh-niên khôn-ngoaan minh-mẫn có thể kết thân với một thiếu-nữ không thể giúp mình tiến thân trong xã-hội, và giữa Martin với Leora cũng không thể có được cái truyện trai gái tha-thiết yêu nhau chỉ vì tình được. Hấn nhất quyết cho nàng là một cô gái nhu-nhuộc dễ quỵn-rũ. Hấn lưu-manh nháy Martin một cái, rồi bắt đầu tấn-công để chiếm đoạt nàng chơi riêng một mình.

Hấn ân-cần hỏi :

- Mong rằng cô thích vợ tuồng này.

- Dạ, vâng.

- Chà, tôi ghen cả với hai anh chị. Cố nhiên, tôi hiểu vì lẽ gì các cô dễ cảm Martin thế, đôi mắt lãng-mạn quá trời, còn một thẳng học gạo như tôi đây cứ phải chúm mũi vào làm việc, chẳng có lấy một móng nào thương mình cả. Ồ, tại mình cứ nhút-nhát đối với đàn bà, Kể cũng đáng đời !

Leora dẫu lại táo-bạo một cách bất ngờ:

- Người nào nói như vậy, tức là người ấy không có nhút-nhát tí nào, họ không coi đàn bà ra gì thì có.

- Không coi họ ra gì ? Đâu có ! Trái lại, thành-thật mà nói, tôi chỉ ao-ước được làm một tay "phong-lưu dăng-tử" như Don Juan. Nhưng chẳng biết làm cách nào cả. Hay cô dạy tôi nhá ?

[REDACTED]

Angus giọng vốn khô-khạn, đổi ra mon-trón; hấn dồn hết tâm-trí vào Leora, như hàng ngày hấn đã dồn hết vào con chuột bạch mà hấn giải-phẫu. Nàng thỉnh-thoảng lại nhìn Martin cười như có ý bảo : "Đồ ngốc, đừng có ghen. Em chẳng thèm để ý gì đến cái thằng thối miên róc-tổ này đâu". Nhưng thực ra nàng cũng đỏ mặt lên vì lời tán-tĩnh bóng-gió ngon-ngọt, khen nàng có đôi mắt đẹp, có trí thông-minh, và thận-trọng.

Martin uất người lên vì ghen. Chàng sì ra đến giờ phải về... mà đến giờ Leora phải về thật... sau mười hai giờ đêm xe điện chạy ít lắm, ba người phải đi bộ về bệnh-viện, qua những phố vắng-tanh, vang lên những bước chân của họ. Angus và Leora vẫn tiếp tục đấu hót ra gì, còn ngạo-nghe đi bên họ, im lặng, hờn giỗi, tự-kiêu có thái-độ hờn-giỗi. Họ đi tắt qua một lối nhà để xe, tới trước cửa Tổng-Y-Viện Zenith, một tòa nhà đồ-sộ, một dãy dài năm tầng lầu với những khung cửa sổ ảm-đạm, loáng-thoáng điểm một vài ánh đèn mờ. Không có lấy một bóng người. Tầng lầu thứ nhất cao cách xa mặt đất có một thước rưỡi, hai chàng đỡ Leora trèo lên cái bờ tường bằng đá vôi ở một chiếc cửa sổ hé mở vào một cái hành-lang. Nàng vừa lên vào, vừa thì-thăm : "Chào hai anh ! Cảm ơn nhé !"

Martin cảm thấy lòng trống-trái, bất-mãn. Đêm khuya u-buồn lạnh-lẽo. Chợt một cửa sổ

trên lầu bật sáng, và một tiếng đàn bà rú lên và kéo dài thành một tiếng rên-rỉ. Chàng cảm thấy nỗi chia-ly buồn thắm... trong đời người ngắn-ngủi, sao chàng lại có thể bỏ lỡ đi một phút quý giá bên cạnh người yêu.

Chàng nói : "Đề tôi theo vào xem nàng có được vô sự không".

Gờ đá sắc cửa vào tay chàng, nhưng chàng cứ vúi lấy, ấn mạnh đầu gối, bò nhanh vào bên trong cửa sổ. Trước mặt chàng, trong dãy hành-lang sàn lót bằng gỗ bắc, chỉ có mỗi một ngọn đèn điện nhỏ chiếu sáng, Leora đương rón-rén bước lên cầu thang. Chàng nhón gót chạy theo. Nàng khẽ rú lên khi chàng nắm lấy cánh tay nàng.

Chàng khẽ nói :

- Mình phải từ biệt nhau thế nào khác hơn chứ ! Có cái thằng khốn nạn Angus Duer ấy...

- Sssssh ! Nếu người ta bắt được anh ở đây, thì người ta giết ngay em chứ không còn chần-chừ gì nữa. Anh muốn người ta tống cổ em đi sao ?

- Nếu vì anh mà em bị đuổi, thì em có ngại không ?

- Sao lại không... à mà không... Nhưng người ta có thể đuổi anh ra khỏi trường thuốc. Nếu...

[REDACTED]

Bàn tay chàng vuốt ve nàng, thấy nàng sợ run lên. Nàng đưa mắt nhìn suốt hành-lang, và bộ óc tưởng-tượng của chàng thấy có những bóng người nhăm-nhiêm, những cặp mắt rình - mò sau những cánh cửa.

Nàng thở dài rồi quả-quyết nói :

- Mình không thể nói chuyện ở đây được. Vào hẳn trong phòng em đi... Chị bạn ở chung phòng nghỉ, vắng mặt tuần này. Anh hãy đứng đây, ẩn trong bóng tối. Nếu không có ai trên lầu, em sẽ xuống gọi anh.

Chàng theo nàng lên lầu trên, đến một chiếc cửa sơn trắng, thở hồn-hà hồn-hển, rồi lên vào trong phòng. Đóng cửa xong, chàng xúc động về chỗ ẩn-nấp chật-hẹp này, có hai chiếc giường gỗ, mấy tấm hình chụp cảnh xứ nhà, và mấy thứ quần áo lót mình hơi nhàu nát. Chàng định ôm lấy nàng thì nàng đưa tay lên ngực chàng, đẩy ra, và trách móc :

- Anh lại ghen nữa rồi ! Tại sao anh lại không tin em như vậy ? Với cái thằng khùng ấy ! Đàn bà ai mà ưa nó ! Đi với nó thì chỉ có mà chết ! Nó tự ái quá. Thế mà anh cũng ghen được !

- Anh đâu có ghen... Vâng, thì anh có ghen vậy, nhưng anh cóc cần. Cứ ngồi im đấy, cười như kẻ đê hèn, và nó ngồi giữa em với anh, lúc anh muốn chuyện trò với em, hôn em!

[REDACTED]

Thôi được ! Chắc anh chẳng bao giờ hết ghen
dâu. Vậy chính em lại là người phải tin-tưởng
ở như anh. Anh không dễ tính đâu, chẳng bao
giờ dễ tính đâu. Ồ, em hãy tin-tưởng ở như
anh...

Họ ôm lấy nhau hôn đắm-say, dầm-thấm,
càng nhớ đến cái thời-gian vô-vị bên cạnh
Angus, cái hôn càng nồng-nàn đắm-đuối. Họ
quên rằng bà giám-thị nữ-điều-dưỡng có thể
bất ngờ tung cửa vào, họ quên rằng Angus còn
đứng chờ ở ngoài sân lạnh. Martin chỉ nghĩ
có một điều : "Ồ, cái thằng khỉ ấy... có cút
về đi cho rảnh !" và mắt chàng nhắm lại, nỗi
cô-đơn dằng-dặc tiêu-tan đi hết.

Chàng thì thầm : "Thôi, chào em yêu...
em yêu muôn thuở của anh".

Đi trong dãy hành lang đầy ma quái, yên
lặng, vắng-vẻ, chàng mỉm cười khoái-trá nghĩ
đến Angus chắc hẳn phải đi bộ về một mình
cáu lăm. Nhưng khi ngó qua cửa sổ, chàng thấy
hắn ngồi trên thềm đá, gục xuống đầu gối ngủ.
Vừa đặt chân xuống mặt đất, chàng huýt gió
gọi hắn, nhưng vội ngưng lại. Chàng thấy từ
bóng tối hiện ra một bóng người to lớn, hình
như mặc chế-phục gác cổng, thét hỏi :

"Tôi tóm được rồi nhé ! Quay trở vào
bệnh viện đi để xét xem anh định làm trò gì
đấy !"

[REDACTED]

Hai người vật lộn nhau. Martin tuy khỏe, nhưng bị người gác cổng ôm chặt, chàng nghẹt thở. Người gác cổng hôi quá, mùi quần áo bẩn và hơi người lâu ngày không tắm. Martin đá vào ống chân hắn, đâm vào lưng quyền tron nhãn của hắn, và cố bẻ tay hắn. Chàng vùng gỡ ra được, định chạy, nhưng lại đứng lại. Cuộc vật lộn khác hẳn với cuộc ôm-áp âu-yếm của Leora, làm cho chàng nổi khùng lên. Chàng hăm-hăm nhìn thẳng vào mặt người gác cổng.

Angus tỉnh ngủ, chợt đến bên chàng, khẽ nói một cách chán chường :

- Ồ, thôi đi đi ! Ra khỏi đây đi thôi. Rây vào với quân khốn-nạn ấy làm gì cho bẩn cả tay !

Người gác cổng thét lên :

- À, quân khốn-nạn, tao mà khốn-nạn à ? Tao thì cho mày biết tay !

Rồi hắn tóm lấy cổ Angus và tát chàng.

Dưới ngọn đèn phố lò-mò, Martin thấy một người dương nổi cơn điên. Nhìn chùng - chùng vào người gác cổng, không phải là một tên Angus vô-tri-giác nữa, mà là một tên sát-nhân, đôi mắt nó là đôi mắt khủng-khiếp của tên sát-nhân, không cần biết xem tướng người ta cũng phải bảo đó là một bản cáo phó. Angus thở hồn-hén : "À, nó dám đụng vào mình!" Bề

nào thì tay chàng cũng đã cầm một con dao ca-níp, chàng xông vào người gác cổng, hăm-hở tìm cách đâm vào cổ họng hắn.

Trong lúc Martin đương cố can hai người, thì chàng nghe tiếng gậy của một cảnh-binh nện xuống vỉa hè. Tuy người mạnh-khảnh, nhưng chàng đã di vác cổ khô và mắc dây điện thoại, nên cũng có gân cốt. Chàng ngấm thật kỹ, đâm người gác cổng một cái vào mang tai bên trái, túm lấy cổ tay Angus lôi đi. Hai chàng chạy ngược lên một con đường, băng qua sân trường, ra tới đường thì vừa gặp một chuyến xe điện đêm, đèn sáng rực, đương chạy vòng góc đường. Hai chàng chạy theo, nhảy lên bậc xe, thế là thoát.

Angus đứng ở sàen sau xe, tám-túc nói :

- Trời ! Tôi định giết nó ! Tay nó bần như chó ấy mà đụng vào người tôi ! Martin, giữ tôi ở trên xe này nhớ. Chắc tôi đã qua cái con ấy rồi. Hồi nhỏ, có một lần tôi suýt giết một thằng bạn... Trời, sao tôi không đâm trúng vào họng cái con heo ấy một nhát !

Khi xe điện chạy đến trung tâm thành phố, Martin dỗ ngọt :

- Ở đường Oberlin có một tiệm ăn mở suốt đêm, mình có thể tới kiếm chút rượu trắng uống cho nó lại sức. Đi đi !

[REDACTED]

Angus vốn tính rất câu-nệ, đi đứng lấy giàng-diệu đường-hoàng, thế mà bây giờ run rẩy, kiệt lực. Martin dẫn hắn vào trong tiệm uống huyết-ky nguyên chất đựng trong những chiếc chén màu đục như đá hoa-cương người ta thường dùng để uống cà-phê, xếp lẫn-lộn với những chai nước cà chua.

Angus gục đầu xuống cánh tay, khóc nức nở, bất cần xung quanh người ta nhìn chòng chọc, cho đến khi say bí-tỉ không còn biết gì nữa, và Martin phải vục hắn về tận nhà. Còn Martin trở về phòng mình, thấy Clif đương ngủ say, ngáy ầm ỹ; những truyện xảy ra hồi chiều, thực là lạ, và chẳng còn gì lạ hơn là thái-độ của Angus.

"Cũng hay, từ nay nó sẽ trở thành một thằng bạn tốt của mình mãi mãi. Được lắm!"

Sáng hôm sau, thấy Angus ở trong hành-lang Khu Giải-Phẫu, chàng vội chạy tới thì bị Angus mắng ngay cho một câu: "Đêm qua cậu say ghê quá. Martin, nếu cậu không uống được rượu thì nên bỏ hắn đi".

Nói xong, hắn bỏ đi, mắt trong sáng, nét mặt bình-tĩnh.